

ЖИВОПИС СЕРГІЯ ІВАНОВА

Живопис Сергія Іванова є продовженням творчих пошуків самовираження митця. Тонке відчуття кольору та співвідношення відтінків, акцентування головних плям з тональною градацією від найтемнішого до найсвітлішого, яке включається у наповнений символами сюжетний калейдоскоп малярства, полонять глядача своєю відвертістю. До праць Сергія Іванова, які мають специфічну художню мову, хочеться повертатися знову і знову, щоб повніше зрозуміти сенс, закладений в знаковій структурі твору. Праці митця «заворожують» своєю метафоричністю, яка розкривається не відразу, а поступово: ступенями пізнання окремого сюжету від загального сприйняття – до конкретного, вираженого через фігуративність та предметний світ, в якому перебуває і з яким спілкується людина. Неординарний підхід художника до живописної площини та композиції пропонує нам відкрити різні рівні буття: від зрозумілих до більш складних і втаємничених. Тому твори Сергія Іванова ваблять своєю безпосередністю і щирістю, на них цікаво дивитися, розглядати, насолоджуватися, розмірковувати і відкривати для себе щось приховане, а, можливо, до кінця незрозуміле.

Для художника весь навколишній світ є живим організмом, який взаємодіє з людиною та середовищем. На переконання митця, кожна річ у цьому світі має свій образ, навіть камінь, яким викладена стара львівська бруківка, ввібрав у себе енергію тих людей, які по ній ходили. Те саме можемо сказати про старі меблі та інші речі з нашого оточення. Все, до чого доторкнулася людина має в собі її відбиття. Під магічною паличкою чарівника, яким є художник, речі оживають, набувають забутих чи нових значень і промовляють до нас. Іванов є тим медіатором, який за допомогою своєї творчості, старається відкрити прихований сенс і значення речей, дати їм власну інтерпретацію. Коріння філософії художника губиться в егоцентризмі неоромантичного походження зануреному в пантеїзм, де візуальний образ є не тільки виразом, але знаком до пізнання. В центрі стоїть особистість – homo sapiens – людина розумна, здатна до мислення, а дійсність перед нею розкривається через індивідуально-езотеричне бачення світу. Таке сприйняття дійсності диктує оригінальність образотворчої мови митця, якою охоче ділиться з іншими. Талановитий педагог Сергій Іванов запалює учнів вогнем знань і допомагає побачити їм їхню дорогу. Його стоїчна витривалість гідна подиву, він не любить моралізаторського тону, але власним прикладом заохочує послідовників до творчості. Стиль життя майстра – це праця. Щоб переконатися, що ти створив вартісну картину, на думку Іванова, потрібно відчувати по її завершенні душевний спокій. Мистецтво формує смак і впливає на людину. Тому художник має сідати до праці, віднайшовши внутрішній спокій та рівновагу. Адже картина буде адресована до глядача, на якого має впливати тільки благотворно і позитивно.

Сергій Іванов наділений особливою здатністю проникати у світ міфологічного мислення, де надреальні речі вживаються із буденними, а фантастична та реальна дійсність переплітаються. В міфології закладені не тільки архетипи першоджерел людського існування, там відбувається спілкування з богами, ангелами, демонами та драконами, розкривається суть людського життя. В творах Іванова уявне набуває обрисів, наповнюється барвою, розгортається перед нами, як кольоровий вир найрізноманітніших

сюжетних ліній. У процесі творчості відбувається міфологізація Іванова, як художника, а разом з тим перетворення, яке веде до редукування особистості як такої, вживання в іншу сутність – стіни, сонця, квітки. Він виступає вже не суб'єктом буття, а стає об'єктом, з його відчуттями та властивостями. Його твори – це метаморфози дійсності, яка виявляється в кольорових співставленнях, розкиданих та упорядкованих, розрізаних, статичних та динамічних плям, з густо «замішаним» і добре продуманим сюжетом.

Знаковим для творчості митця є цикл «Гуцульська міфологія», створений для «Садиби "Лекече"» в Карпатах поблизу с.Берегомет. Шанувальник Карпат, який облаштував там відпочинкову зону, замовив оформлення інтер'єру дерев'яної будівлі в стилі гуцульської архітектури. Ідея для живописних робіт, які б нагадували фреску, прийшла несподівано і спонтанно, після відвідин старої гуцульської хати, що знаходилась далеко від будь-якої цивілізації, на горі Кінашці і була збудована 1864 року. Незабутня зимова подорож по снігових заметах, якийсь сакраментальний величний дух, що панував в прикрасах та речах забутої старої хати та ночівля на сіні під відкритим небом, яке Всевишній окутав білим покривалом снів та легенд, де чути було музику сфер та пісні ангелів, стали несподіваним поштовхом. Наступного дня художник повернувся додому і пішов до майстерні. Коли увійшов, то побачив яскраве сонячне світло яке падало згори через віконні рами, немов на церковну долівку і, зненацька, перед очима постала вся серія робіт, які були сонячно-світлими, як снігові гори та народна вишиванка білими нитками по білому полотні. Невимовна радість та натхнення огорнули душу митця і він не «встигав» малювати, втілюючи свої ідеї.

Спочатку, на необрізані, висушені старим способом карпатськими майстрами дошки, він клеїв паволоку та наносив левкасний ґрунт. Неправильної форми основа уподібнювалася до дерев'яної стіни, на якій мала висіти картина, а також утворювала своєрідну раму, в яку вписувалася композиція. Сергій Іванов у своїх формальних пошуках іде ще далі: інтерпретуючи площину картини, як оклад ікони, покриває її рельєфною масою. Куски дерева покриті левкасом асоціюються також зі стіною із розрізнених частин фресок. Митець докладно промальовує голови і руки жінок та чоловіків, немов лики святих, які несуть в собі, ясна річ, зовсім інше, ніж в іконі, ідейне навантаження. Натомість, одяг, рослинний та тваринний світ, який оточує постать і є її доповненням трактується більш вільно, а часом абстрактно. Художник знайшов загальнодоступну форму, через яку виразив етнографічний колорит гуцулів з їх специфічними віруваннями, життям та залежністю від сил природи, музичним та пісенним фольклором. Займаючись цією темою, митець виявляє спорідненість та подібність знакової та символічної системи гуцулів з іншими гірськими народами. Треба відзначити його працю художника-інтелектуаліста, завдяки якій він спробував зазирнути в сенс та значення легенд гуцулів з дистанції світової, зокрема, старогрецької міфології. Гуцульська міфологія, на відміну від грецької, позбавлена виразного алегоричного змісту і керується наочними символами, де домінують солярні, космологічні знаки. Але, так само як грецька міфологія, наповнена богами та духами, які мають специфічні гуцульські властивості та назви. Чугайстер, Щезник, Блуд, мавки живуть поряд з людьми, плачуть та сміються разом з ними, є добрими, підступними, гарними та поганими.

Художник переконаний, що немає випадковості, а є закономірності, які ведуть митця до цілі і будують його храм особистості. У цьому храмі немає місця для брехні та облуди, а має квітнути кольоровий світ натхнення, де талант митця заворожує глядача своєю безпосередністю. Цей та інші цикли стають закономірним шляхом розвитку творчості Сергія Іванова, адже художник в техніці живопису працює давно. В малярських працях відкриваються нам різні, але завжди по-філософськи осмислені грані людського життя, де фантазія переплітається з дійсністю, показуючи всю нестійкість та ілюзорність нашого буття. Світла прозора колористика творів Сергія Іванова, створює метафізичну «невагомість» для закладених там вічних ідей, які балансують на межі ірреальності та містики, а фікція та правда набирає обрисів метафори.

Др. (Ph.D) Олег Руденко